

Zeilboot en stabij Douwe brengen Guus en Hilde naar Ouwe-Syl

Guus (76) en Hilde (64) Hoogewoud wonen sinds 2018 naar volle tevredenheid in Oudebildtziel. De manier waarop ze in het pittoreske dorpje terecht zijn gekomen vraagt om uitleg. De zeilboot en de aan het huis gekoppelde Friese stabij Douwe zette het stel aan de woning aan de Ds. Schuilingstraat te betrekken.

Zeilboot

Bij het betreden van de hal van hun huis wijst Hilde naar een fotomuur vol herinneringen: “Kijk daar is het allemaal mee begonnen.” Daarover later meer. Tot voor tien jaar wonen Guus en Hilde in een oude sfeervolle arbeiderswoning in Ermelo. Nadat Guus een lang gekoesterde wens met de aanschaf van een valkje in vervulling ziet gaan, blijkt het verwachte rustige zeilavontuur rond Loosdrecht toch drukker dan verwacht: “Het werd me op een gegeven moment te druk op en rond de Loosdrechtse plassen, ik wilde met de boot naar Friesland.” De ‘Toomeloos’ krijgt de wind in de zeilen en verkast van Loosdrecht naar Heeg, daar waar ze in het verleden gebouwd is.

Gelijkvloers wonen

Het is genieten van de zeiltochten door het waterrijke Friesland, echter eenmaal thuis constateren de Hoogewouds dat het in Ermelo almaar drukker wordt. Alles wordt tot de laatste vierkante meter volgebouwd. Een toekomstperspectief met een vijfhoog appartementencomplex voor hun neus is niet waarop ze zitten te wachten. Bovendien, hun woning is niet ouderdomsvriendelijk en het kopen van een bungalow in Ermelo is voor hen financieel geen optie. Ze willen op zoek naar een nieuw huis. Hilde: “Wij zochten naar een gelijkvloerse, levensloopbestendige woning. We wilden de problemen voor zijn, voordat we zelf niet meer kunnen.”

Daar wil ik wel eens naartoe

Het ruime weidse karakter maakt dat het stel graag in Friesland komt, dus wordt de routeplanner op Friese huizenjacht gezet. Op een gegeven moment ziet Hilde op de kaart Oudebildtziel staan en laat Guus weten: “Dat vind ik een leuke naam, daar wil ik wel eens naar toe.” Ze nemen het op in hun huizenjachtroute en komen zo bij de Aerden Plaats terecht. Genietend van een heerlijk bakje koffie in de vlindertuin worden ze verrast door de gastvrijheid en hartelijkheid van de vrijwilligers waarmee ze in gesprek raken. De zilte geur van de Waddenzee die Hilde inhaleert, ruikt naar meer: “Hier wil ik wel wonen!” “Nou dat is goed,” zegt Guus. De verloting van het huis (2017) komt op hun netvlies en onder het mom van ‘wie niet waagt wie niet wint’ kopen ze een lot.

Gerkeskleaster

De bungalow aan De Kolk gaat helaas aan hun neus voorbij, maar toch blijft het kriebelen. “We bleven Oudebildtziel op Funda volgen en kregen Gerkeskleaster (woning van Gerke de Vries) in het vizier.” Echter, de krappe zolder, maar vooral het asbest in

het dak weerhoudt hen er vooralsnog van om de rit naar het waddengebied te maken. Wanneer het huis na een grondige verbouwing, met nieuwe asbestvrije dakconstructie compleet met zolderramen, opnieuw op de huizenverkoopsite voorbijkomt, wakkert het enthousiasme aan: “Gerke had een onprofessionele foto van de verbouwing toegevoegd, dat was achteraf ons geluk,” lacht Hilde. Een schouw door het verbouwde huis gecombineerd met de magische winterse mist heeft haar uitwerking: “We stonden bij Zwarte Haan op de dijk en zagen door de dichte mist werkelijk niets. We keken elkaar aan en zeiden, en tóch is het hier mooi. We kopen het huis!”

Douwe onderdeel van inboedel

Hond Douwe (een kruising tussen een Friese stabij en een IJslandse sheepdog) mag, nadat Gerke verkering krijgt met zijn vrouw, niet meer in huis. Honden horen buiten! De eerste ontmoetingen met de stabij stemmen het echtpaar niet vrolijk: “Toen wij hier voor het eerst kwamen zat Douwe in de schuur beneden en hoorden hem piepen en blaffen. Bij ons tweede bezoek stond hij buiten in de regen zielig naar binnen te kijken, dat vonden we vreselijk. Het was een schatje. Op de terugweg zeiden we tegen elkaar, we willen het huis wel kopen en laat hem de hond er maar bij doen. Bij ons heeft hij het beter dan bij hen,” is de overtuiging van de dierenvrienden.” Het heeft zo moeten zijn, Gerke voelt de dierenliefde bij Guus en Hilde en belt hen met de vraag of ze de hond als soort van inboedel met het huis over willen nemen.

Onbegrijpelijk

Om aan elkaar te wennen wordt Douwe door Gerke, zijn vrouw en de baby op de Veluwe in huize Hoogewoud afgeleverd. Nadat de baby in de Maxi-Cosi op de vloer wordt gezet, slaat bij Hilde de angst toe: “Zal je die baby niet hogerop zetten?” vraagt ze met haar kennis over dominantie van honden. “Nee hoor dat is niet, nodig” is de mededeling. “Oké, het is jouw kind,” dacht Hilde bezorgd. Even later gebeurt er iets onverwachts: “Op een gegeven moment loopt Douwe naar de baby, kijkt Gerkes vrouw aan alsof hij om toestemming vraagt en geeft een likje over het handje van de baby. “Nou”, dacht ik toen, “ik snap niet dat je zo’n hond wegdoet. Onbegrijpelijk!” Douwe wordt part of the deal en laat als ambassadeur de nieuwe Bilkerts kennismaken met de Ouwesylsters: “Toen we hier net woonden en een ommetje met Douwe maakten, hoorden we regelmatig: “Douwe! Ooh, zijn jullie de nieuwe bewoners van het huis van Gerke,” laat Guus zich glimmend ontvallen.

Ingeburgerd

Sinds hun komst is Douwe onafscheidelijk van Guus en Hilde, net zoals het echtpaar onafscheidelijk aan het Bildt is verbonden; “We hebben ook al de Bildtse taal cursus gevolgd,” is de bevestiging dat het hier goed toeven is. Naast dat Guus zijn dagelijkse wandelingen met de nu 14-jarige Douwe maakt en zo nu en dan op de tennisbaan een balletje slaat, blijkt hij daarnaast een niet alledaagse hobby te hebben. Een hobby waarmee hij langer onderweg is, dan er daadwerkelijk mee bezig is.

Openluchtmuseum

In 2016 gaat de man, die in een grijs verleden dierenverzorger in Artis en chef distributie bij een groot krantenbedrijf was, een keertje met een trambestuurder naar het Openluchtmuseum in Arnhem: "Ik ben meegegaan en niet meer weggegaan." Om als trambestuurder aan de slag te kunnen, moet Hoogewoud op cursus. Nadat hij de opleiding (die 80 uur duurt) tot trambestuurder, en met een rijexamen afgenomen door de RTM uit Rotterdam, met goed gevolg heeft afgerond, gaat hij als vrijwillig trambestuurder aan de slag. Wekelijks geniet hij een dagdeel van de 2,5 kilometer lange ritjes die hij over het 44 hectare grote terrein maakt. Ook nadat hij op Ouwe-Syl is gaan wonen, blijft hij zijn liefhebberij uitoefenen. Een dag per week maakt hij al jaren de lange reis van 350 km vice versa naar Arnhem, het welkome uitje voelt als een feestje: "Het contact met het publiek, even een praatje maken bij de haltes, daar geniet ik van." De historische tram is, met en zonder Guus, een veel gefotografeerd object. Op een grote poster is Guus het visitekaartje van het Openluchtmuseum, en dat streelt hem.

ONTMOET MIJ.
T/M 25 OKTOBER

ONTDEK WAT WE GEMEEN HEBBEN

NEDERLANDS
OPENLUCHT MUSEUM

Op laag pitje

Nadat Guus twee jaar geleden wordt geconfronteerd met lymfeklierkanker en daar nu gelukkig van is hersteld, hervat hij de ritjes naar Arnhem weer. Tot kortgeleden. Een combinatie van fysieke problemen en door het dak geschoten brandstofprijzen (oorlog in Iran) heeft Guus met pijn in het hart besloten zijn vrijwilligerswerk even op een laag pitje te zetten: "Vrijwilligerswerk mag best geld kosten, dit vind ik niet erg. Maar wanneer de kleine vergoeding ten opzichte van de hoge benzinekosten uit de pas loopt, dan houdt het op. Ik kan niet even zomaar iedere week €55,- ophoesten om vrijwilligerswerk te doen." Guus hoopt dat de brandstofprijzen weer naar normale proporties gaan, want: "Ik wil mijn periode als trambestuurder graag voltooien tot de pensioengerechtigde leeftijd van 77 jaar, die voor trambestuurders in het Openluchtmuseum geldt."

Sterke verhalen

Guus en Hilde hebben hun draai op het Bildt helemaal gevonden: "We hebben nog geen seconde spijt gehad, wij blijven hier de rest van ons leven wonen" weet Hilde, die als docent Nederlands drie dagen op Vlieland werkt en daarnaast in Stiens ook een 'uit de hand gelopen hobby' in een eigen pedicurepraktijk ziet uitmonden. Daarnaast zet ze zich in om in samenwerking met de Aerden Plaats 'Sterke verhalen' (zoals van Minne 'Turf' Zijlstra of zoals van Douwe) bij haar dorpsgenoten los te peuteren. De verhalen moeten in

september in de vorm van een expositie gestalte krijgen. In de overtuiging dat er veel meer sterke verhalen in de anonimiteit rondzwieren, roept Hilde mensen op om die vooral via info@aerdenplaats.nl of hildehoogewoud@gmail.com te delen. Hilde heeft tot slot nog een boodschap aan de Sylsters: "Maak niet te veel reclame voor Ouwe-Syl, want ja ze moeten hier niet allemaal heen komen."